

ရွှန်းရေမီး

သန်းခေါင်ယံတိုင်း တစ်ရူးနိုးတတ်သူတယ်

သန်းခေါင်ယံတိုင်း တစ်ရေးနှိုးတတ်ခဲ့တယ်

“မိငယ်ရေ....အကြော်မှာထားတာ ရပြီလား”

“ရပြီ ဒေါ်လေးမိရေ။ ဒီဘူးသီးကြော်လေး ခဏပဲစောင့်၊ နည်းနည်း အကျက်လိုနေလို့”

“ဟဲ့....ညည်း ဘူးသီးကြော်ကဖြင့် ခုမှထည့်ထားတာ၊ တော်တော် စောင့်ရဦးမှာပေါ့”

“ဒေါ်လေးမိ အရေးကြီးနေရင် တခြားအကြော်လေးတွေ ပဲ ယူသွားပါလား”

“အေး...ကျုပ် ဆေးလိပ်ခုံက ဆေးလိပ်သမတွေက ကျုပ်မရှိရင် ခိုကြမှာ။ ရှိတာပဲယူသွားတော့မယ်။ ကျုပ်က ဘူးသီးကြော် စားချင်တာ၊ ကြိုမှာထားတာတောင် မိငယ်တို့က စိတ်ချရတယ်”

“လာပို့ပေးမယ်လေ ဒေါ်လေးမိ”

“အပြောကတော့ ညက်တယ် မိငယ်တို့က၊ စာမတတ်လို့ပဲ၊ စာသာတတ်ရင် ငါတို့တစ်မြို့လုံးကို ခါးစောင်းတင်လိမ့်မယ်၊ ညည်း အကြော်အိုးကြီးပစ်ပြီး ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလာ ပို့မှာတုန်း”

“အဟင်း....ဒေါ်လေးမိက လုပ်ပြီ”

“ကဲ...ရော၊ ဒီမှာအကြော်ဖိုး။ ညည်း ညနေကျရင် ဖက်လာထုတ်ဦးမှာလား”

“လာမှာ ဒေါ်လေးမိ...လာမှာ”

“နဲ့ အကြော်ကြော်၊ ည ဆေးလိပ် လိပ်နဲ့ ကုန်းရုန်းရှာနေတာ။ ငထွဋ်နဲ့မညားဘဲ ဘုန်းကြီးစာ ဖြစ်နေဦးမယ် နော်”

ထိုစကားကိုတော့ မိငယ် ဘာမှမတုံ့ပြန်လိုက်ပါ။ မိငယ် ငထွဋ်
အကြောင်းကို တစ်မြို့လုံး သိနေကြ တာပဲလေ။

မိငယ်က အမေအိုးကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရသူ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
အဖေဆုံးတာမို့ လေးတန်းအထိပဲ ကျောင်းနေရသည်။

ငထွဋ်ကတော့ မိငယ်နှင့် မတူ။ အဖေရော အမေ ပါ မရှိတော့ ပေမယ့်
ဒေါ်က မွေးစားထားကာ အဒေါ်က ပိုက်ဆံ ရှိတာမို့ ငထွဋ် ကို
ကျောင်းထားပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ငထွဋ် ချော လည်း ကံတော့ မကောင်းရှာပါ။

ငထွဋ် ကိုးတန်းနှစ်မှာပဲ အဒေါ်အပျိုကြီးက အိမ်ထောင်ပြုသည်။

အဒေါ်ယောက်ျားက ငထွဋ်ကို
ဆင်ယင်ကျွေးမွေးကျောင်းထားပေးတာကို မကြိုက်။ ငထွဋ် ကိစ္စနဲ့ မကြာခဏ
စကားများကြသည်။

သူ့ယောက်ျားပြောပါများတော့ ငထွဋ်အဒေါ်ခမျာ လည်း စိတ်ညစ်ရှာ၏
။

ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရှုစောင့် ရှောက်မှုတော့ မပြတ်ခဲ့။

ငထွဋ် ဆယ်တန်းရောက်တော့ အဒေါ်က သားလေး
တစ်ယောက်မွေးသည်။

သားအရင်းလေး ရှိတော့ ငထွဋ်ကို အချစ်လျော့လာ ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ အဒေါ်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ငြိစူနေသဖြင့် ငထွဋ်
စိတ်ညစ်လာ၏ ။

သွေးနု သားနု အဒေါ်ဖြစ်သူကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင် သဖြင့် ငထွဋ်
ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးဆီမှာ သွားနေလိုက်သည်။

ကျောင်းဝေယျာဝစ္စတွေ ကူလုပ်ရင်း ကျောင်းမှာပဲ ကပ်စားရသည်။

နေရေး၊ စားရေး အဆင်ပြေပေမယ့် ကျောင်းစရိတ်က ခက်ခဲနေသည်။

ငွေငွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကို မရှိတဲ့ကြားထဲက ကူညီခဲ့သူ က မိငယ်။

မိငယ်နဲ့ ငွေငွေတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ အရမ်းချစ်ကြသည့်

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ပြီးတော့ မြီးကောက်ပေါက်စ အရွယ်
ရောက်လာတော့လည်း တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် သံယောဇဉ် တွေ
ပိုကြီးလာကြည်မို့ မိငယ်က ငွေငွေကို ကျောင်းစရိတ်ပေးပါသည်။

ငွေငွေခမျာလည်း မယူချင်ဘဲ ယူရတာ ပါ။

ညနေ ဒေါ်လေးမိ ဆေးလိပ်ရုံမှာ ဖက်သွားထုတ်တော့ ငွေငွေ

ရောက်လာသည်။

ဖက်ခြင်းကို ဆွဲပေးရင်း.....

“နင်လည်း ငါ့အတွက် နေ့ရောညပါ အလုပ်တွေ လုပ်နေရပြီ”

“ရပါတယ်ဟာ။ နင် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့သာ အရေးကြီး တာပါ”

“ငါ ကျောင်းတောင် မတတ်ချင်တော့ဘူး”

“နင် အဲလိုမပြောနဲ့ဟာ၊ စိတ်ပါလက်ပါ စာမသင်ရင် မအောင်ဘဲ

နေဦးမယ် ပြီးတော့ ငါလုပ်ရကျိုးနပ်အောင် ဆယ်တန်းကို နှစ်ခြင်းပေါက်အောင်
ဖြေပြစမ်းပါ”

“ဟိုဘက်လမ်းက ငထူးနဲ့ ကျော်ကျော်တို့ မလေးရှား သွားကြတာ

အဆင်ပြေတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ဖိုးပုတို့လည်း ထိုင်းကို သွားကြတာ တစ်လ

သုံးလေးသိန်း ပြန်ပို့တယ်တဲ့။ ဒီကောင်တွေ ဘာ ဆယ်တန်း မှ မအောင်ပါဘူးဟာ။

ငါလည်း နိုင်ငံခြားပဲ သွားချင်တယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့က အစကတည်းက ပညာမသင်ခဲ့ရတာ လေ။ အခု နင်က ဆယ်တန်းတောင် တက်လက်စကြီး၊ ဆယ်တန်း အောင်ရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူးဆိုပေမယ့် မအောင်ရင်လည်း ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘွဲ့ရဖို့ အခွင့်အလမ်း ရှိတယ်။ ဘွဲ့ရရင် ဘွဲ့မရတဲ့ လူထက်တော့ သာတာပဲလေ”

“တော်ပါဟာ၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ကျောင်းဆက်တက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်က အကြော်ရောင်းပြီး ငါ့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးမလို့ လား...ဟား ဟား”

“ခုနေတော့ မထားနိုင်ဘူးပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကံ ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး။ လူဆိုတာ အညွန့် နဲ့ နေတာ။ နင်ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းဆက်တဲ့ နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်မလာ နိုင်ဘူး လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးလေ ဟာ”

“ငါကတော့ စိတ်ကုန်ပါတယ်”

“ဒီမှာ ငါလည်းကူညီရကျိုးနပ်အောင် ဆယ်တန်းအောင်အောင်ဖြေမယ် လို့ ကတိပေးစမ်းပါ”

“အဲဒီ ကတိထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားချင်တယ်”

“နင်က လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘာတွေများ စိတ်ဝင် စားစရာ ရှိလို့ လဲ”

“ရှိတယ်။ ငါလေ နင် အကြော် ရောင်းနေရတာ ကို မကြည့် ရက်ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆီပူအိုးနဲ့ နပန်းလုံးပြီး မီးဟပ်ထားတဲ့ အသားအရေနဲ့ နင့်ကို ငါ သနားနေပြီ”

“သနားရင် နင် ဆယ်တန်းအောင်အောင်ဖြေ”

“အေးပါ....တစ်နေ့ကျရင် ငါ နင့် နင့်ကို ခြေမွေးမီးမလောင်
လက်မွေးမီးမလောင်ထားမယ်”

“ခုလည်း မလောင်းပါဘူးဟဲ့”

“နင် ကလည်း သဘောပြောတာပါ။ ဆယ်တန်း အောင်ရင် နင့်ကို ငါ
ပြန်လုပ်ကျွေးမှာ”

“ဟား ဟား.....နင် မိန်းမ မရခင်အထိလား”

“ငါယူမယ့် မိန်းမက နင်ပဲလေ”

“ဘာ....ငွေငွေ နော် ပါးကျိုးချင်လို့လား”

“တကယ်ပြောတာ”

“တော်...တော်.... နင် တော်တော့”

“အဟီး”

“ငွေငွေ နော်”

“မိငယ်.... နင့်ရုပ်က မလှပေမယ့် နင့် စိတ်ကလေးက တကယ်
ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သိလား”

“ဟွန့်”

တကယ်ပါ။

မိငယ်က ချောမောလှပတဲ့ စာရင်းထဲ မပါ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်အဆိုးကြီး
လည်း မဟုတ်။ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဆီကျော်အိုးနဲ့ နပန်းလုံးနေရသူမို့

အသားအရောင်က ကြေးနီရောင် သမ်းချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေငွေကတော့
မိငယ်လိုမဟုတ်။ ငွေငွေ ကလူဖြောင့်။ ဘယ်လောက်ပဲ နေပူမရှောင် မိုးရွာ မရှောင်
သွားလာ နေပစေ။ ငွေငွေ အသားအရောင် ပြောင်းမသွား။

ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သေးတဲ့ ငွေငွေ နှုတ်ခမ်းတွေက
ရဲတွတ်နေသည်။ မျက်ခုံးတွေက စိမ်းပြီး ထူတန်း နေ၏ ။ ခြေချောင်း
လက်ချောင်းတွေကလည်း ယောက်ျားတန်မဲ့ သွယ်ကော့နေသည်။

ရွာတောင်ပိုင်းက နတ်ကတော်က ငွေငွေကို သိုက်က လာတာဆိုပဲ။

သိုက်ဆိုရင်လည်း ရတနာသိုက်တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒီလောက် ဘဝဆိုး မွဲပြာဖြစ်နေတာ ကျောက်တုံး သိုက်ကလာတာပဲ
ဖြစ်မည်ဟု ဝိုင်းဟား ကြသေး၏ ။

ရုပ်ချော်တဲ့ ငွေငွေကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ မိငယ်ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြသည်။
ငွေငွေကို မိငယ်က တစ်ဖက်သတ်လိုက် ကြိုက်နေတာဆိုပဲ။

တကယ်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ကြောင့်ရယ်၊ ကျောမွဲချင်း
ကိုယ်ချင်းစာတာရယ်ကြောင့် မိငယ်တို့သား အမိက ငွေငွေကို ကူညီတာပါ။

မရှိပေမယ့် မရှိတဲ့ကြားကပဲ ဖွဲပေးဝေမျှရတာ ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ပညာရေးကို မက်မောပါရဲ့နဲ့ အဖေဆုံးလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ မို့
ပညာပါရမီဖြည့်ပေးချင်တာလည်းပါသည်။

ရွာကလူတွေ စွပ်စွဲကြသလို ငွေငွေကို ကျိတ်ကြိုက်ပြီး ထောက်ပံ့တာ
လုံးဝမဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တောင် ဒီနေ့ အကြော်ရောင်းမှ နောက်နေ့ ဆန်ဝယ်နိုင်တာလေ။
ဒါကို ငွေငွေကလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ငွေငွေနဲ့
မိငယ် တကယ်ရိုးသားဆဲပါ။

မရိုးသားလို့လည်း ရင်ခုန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှ မဟုတ်တာလေ။
ရင်ခုန်ဖို့ထက် အသက်ရှူနိုင်ဖို့ ရန်ကန်နေရသည်။

အသက်ကို မနည်းဝအောင် ရှူနေရ၍ ရင်ခုန်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါဘူး။
အသက် ငါးဆယ်ကျော် အမေကလည်း ညဘက်မှ မိငယ်နဲ့အတူ
ဆေးလိပ်ခေါက် ဝိုင်းထောင်ပေးသေး၏ ။

ခေါင်းချိုးဖို့ကျတော့ မမြင်မစမ်းနဲ့ အချိုးမလှမှာစိုးလို့လေ။
မိငယ်တို့ရွာမှာ လျှပ်စစ်မီးရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ဖယောင်းတိုင်လည်း ဈေးကြီးလို့ မထွန်းနိုင်ဘူး။ ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး
မှိတ်တုတ်နဲ့ ဆေးလိပ် လိပ်ရတာ ၊ ဒီတော့ အမေက ခေါင်းချိုးဖို့ မမြင်စွမ်းအား
မရှိတော့။ အမေမျက်စိ မှုန်နေတာတောင် ပါဝါမျက်မှန်လေးတစ်လက် မဝယ်နိုင်။

ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သူတွေ နေကာ
အလှမျက်မှန်တစ်လက်ကို သန်းချီ ထည်လဲတပ်နိုင်ပေမယ့် မရှိတဲ့လူမှာတော့
အပေါစားပါဝါမျက်မှန် တစ်လက်တောင် ဝယ်မတပ်နိုင်လို့ စမ်းတဝါးဝါး။

ငထွဋ်က သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် အလုပ်လုပ်ပြီး အမေ့ကို
မျက်မှန်ဝယ်ပေးမယ်တဲ့။ မိဘမဲ့ ငထွဋ်ကို အမေက သနားသလို
ငထွဋ်အတွက်လည်း အမေက မိခင်ရင်းပမာ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ အတူ ထင်းဝိုင်းခွဲ ပေးနေတုန်း.....

“ငထွဋ်....မင်းနဲ့ မိငယ်က ဘာတုန်းကွ”

“ဘာကိုလဲ ဘကြီးရဲ့”

“ကောင်မလေးက မင်းကို ထောက်ပံ့နေလို့ လေ။ ခများတို့လည်း မရှိဘဲ ထောက်ပံ့နေတာ။ ရွာထဲတော့ မင်းနဲ့ကောင်မလေး ကြိုက်နေသလိုလို ပြောနေကြတာ”

“လူတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲ ဘကြီးရဲ့။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားပြီး ကြီးတော့နွားကျောင်းချင်ကြတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ မိငယ်က ငယ်သူငယ်ချင်း။ မိငယ်အမေ ကြီးကြီးမြက လည်း အမေမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အမေရင်းလိုဖြစ် နေတာ။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာလို့ မိငယ်အကူအညီယူနေရတာ ပါ ဘကြီးရယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာ”

ပြောပြီး ထင်းတုံးကြီးကို ခွမ်းခနဲ မြည်အောင် ခွဲချ လိုက်သည်။ ဘကြီးက သူခွဲပေးတဲ့ ခွဲသားတွေကို ပြန်စိတ်ရင်း.....

“အေး....မိငယ်တို့ မရှိတဲ့ထဲက ခုလို ကူညီတာ သာဓု ခေါ်စရာပဲကွာ။ ဪ...ဒါနဲ့ မင်း စာကျက်ချေတော့။ ဘကြီးပဲ ဆက်ခွဲလိုက်မယ်။ တော်ကြာ ကူညီရတဲ့သူ ကူညီရကျိုးမနပ်ဘဲနေမယ်။ စာသွားကျက်ချေ”

“ရပါတယ် ဘကြီးရဲ့ ဒါလေးပြီးအောင် ခွဲပေးသွားမယ်၊ စိတ်တာတော့ ဘကြီးပဲ စိတ်လိုက်တော့”

“သာဓုပါကွာ.....သာဓု.....သာဓု”

ငထွဋ်သည် ကပွိယကြီးဆီမှာ ကပ်နေတာမို့ ကျောင်းဝေယျဝစ္စတွေလည်း ဝိုင်းလုပ်ပါသည်။

ကျူရှင်မတတ်နိုင်ပေမယ့် ဆယ်တန်းကို အောင်အောင်ဖြေမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

မိငယ်အတွက်ပါ။

သူ့ကို အရမ်းအောင်စေချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းမရဲ့ စေတနာကို

တန်ဖိုးထားရပါမည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို စေတနာတစ်စက်မှ မရှိတဲ့ သူ့ အဒေါ်
ယောက်ျားကိုလည်း အောင်အောင် ကို ဖြေပြရပါမည်။

ဒေါ်လေးကိုတော့ သနားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးလည်း ခုနောက်ပိုင်း
သူ့ကို လှည့်ကို မကြည့် နိုင်ရှာပါ။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကာစကတော့ တစ်ခါ နှစ်ခါ
လာခေါ်သေး၏ ။

နောက်ပိုင်းမလာတော့။ ကျောင်းဘယ်လို တက်နေ သလဲတောင် မမေး။
ပိုက်ဆံပေးဖို့ ဝေလားဝေး။

ဒေါ်လေးခများလည်း ယောက်ျားကို ကြောက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူလင် သူမယားကြား ဝင်ပါလို့ မဖြစ်။ ဒီတော့
ဒေါ်လေးကိုလည်း သူ မျက်နှာလွှဲထားရသည်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ မိငယ်နဲ့ ကြီးကြီးမြဲပဲ ရှိသည်။ သူ ရေချိုးတိုင်း မိငယ်
ဝယ်ပေးထားတဲ့ သားရေဖိနပ်ကလေးကို အတပ်ထပ် ပွတ်တိုက်ဆေးရသည်။

ဒေါ်လေးနဲ့ နေတုန်းက သာသာယာယာ စီးရတဲ့ ကတ္တီပါ ဖိနပ်ထက်
ဒီသားရေဖိနပ်ကလေးကို ပိုတန်ဖိုးထားမိသည်။ ဒီဖိနပ်ကလေး သူ့ကို ဝယ်ပေးတဲ့
မိငယ်က သစ်သားခုံဖိနပ် ကြမ်းကိုစီးပြီး အကြော် ကြော်နေရှာသည်လေ။

ပိုလျှံလို့ ပေးလှူတာ ထက် မရှိတဲ့ကြားက မျှပေးတဲ့ တန်ဖိုးကို သူ
ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်။

သူ့ကျောင်းလွယ် အိတ် ပြနေတာကို ကြီးကြီးမြဲ ချုပ်ပေးတုန်းကလည်း
သူ ပီတိဖြာမိသည်။ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာကို ခံစားရလို့ပါ။

သူ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက်မှာလည်း မိငယ်က နေ့တိုင်း

ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလာသည်။ အကြော်မပါဘဲ လက်ဖက်၊ ငါးဆယ်တန်
ကော်ဖီမစ်ထုပ်။ သူမတို့ခြံထဲက ဆီးပင်ကြီးကို လှုပ်ပြီး အကောင်းအသန့်
ဆီးသီးတွေချည်းရွေးကာ ငံပြာရည် ငရုပ်သီးမှုန့်တို့နှင့်သုပ်ကာ ယူလာတတ်ပါသည်။

“မိငယ်ရယ်....ဘာမှယူမလာနဲ့။ ငါက ကပ္ပိယကြီးနဲ့ နေတာ။ စားစရာ
ပေါပါတယ်”

“အိပ်ချင်ပြေလေးတွေ ယူလာတာဟဲ့၊ နင် ဖြေနိုင်တယ် မို့လား”

“အေး....အောင်မှာပါ”

“ပြီးရော...ငါ ပြန်မယ်”

ဘာဘာညာညာ မဖွဲ့နဲ့။ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး ချက်ချင်းပြန်တာပါ။
မိငယ်က နဂိုတည်းက စကားပြောပြတ်ကာ အပိုသိပ်မပြောပါ။ သူမ စကားချို့တာ
ဈေးရောင်းသည့် တစ်ချိန်ပါပဲ။

သူ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက် ဒေါ်လေးတောင် ရောက်မလာပါ။ သူ စာမေးပွဲ
ဖြေနေတာတောင် သိရဲ့လား မသိ။ ဒါမှ မဟုတ် သူမယောက်ျား ကို ကြောက်လို့ပဲ
မလာတာလား မသိပါ။

ကပ္ပိယကြီးနဲ့ မိငယ်တို့ အားပေးမှုကြောင့် စာမေးပွဲ ကို ချောမောစွာ
ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီးတာ နဲ့ သူ ရရာအလုပ် လိုက်လုပ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူက ကျောင်းသား။ ကြုံရာ ကျပ်စီး လုပ်ချင်ပေမယ့်
စိတ်ပဲရှိသည်။ သူ မလုပ်တတ်တာနဲ့။ မလုပ်နိုင်တာနဲ့။ သူ့ကို အလုပ်ရှင်တွေကလည်း
မကြိုက်ကြပါ။ ဘာမှ ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်တတ်။

သူတို့ရွာမှာက တောင်ယာအလုပ်ပဲ ရှိတာလေ။ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊

တောင်ယာစိုက်ပျိုး ဒါပဲရှိတော့ သူက ဝါးတစ်လုံးတောင် ဖြောင့်အောင်မခုတ်တတ်။
ဒေါ်လေးက ငွေတိုးပေးစားတာလေ။ ဒေါ်လေးနဲ့ နေတဲ့သူက ရွာမှာနေပေမယ့်
ရွာအလုပ်ကို ဘာမှကို မလုပ်တတ်ပါ။

သူတို့ရွာက မွေးမြူရေးတောင် တစ်ပိုင်တစ်နိုင် မွေးမြူကြတာဆိုတော့
အလုပ်သမားမလို။ အထမ်းအပိုးကျတော့ လည်း ငထွဋ်တို့က ပျော့သေးည်။ တစ်ခါ
ဆန်အိပ်ထမ်းလိုက်ပါတယ်။ အိုးလွဲသွားလို့ မထမ်းရဲတော့။

ငထွဋ်ပုံစံက ဘဝပေးက သူဌေးသား။ ဘဝမှန်က ဆင်းရဲသား
ဖြစ်နေသည်။

“မိငယ်ရာ....ငါ အကြော်ကူရောင်းရမလား။ နင့် ဆီမှာ ဆေးလိပ်
လိပ်တာ သင်ရမလား မသိတော့ပါဘူး။”

“အေး....နင် နဲ့ ရွာအလုပ်တွေနဲ့တော့ မကိုက်သေးပါဘူး ဟယ်။ နင် မြို့
ပေါ်တက်ပြီး အလုပ်ရှာပါလား။”

“ဆယ်တန်း မအောင်သေးဘဲ သွားလုပ်တော့လည်း ဘာရမှာလဲ ဟာ။ ငါ
ရွာကစာကြည့်တိုက်မှာ သတင်းစာသွားဖတ်တုန်းက စားပွဲထိုးတောင်
ဘွဲ့ရပဲခေါ်တာ”

“တကယ်”

“အေးပါဆို”

“ဟယ်...ဒါဆို ဘာလို့ ဘွဲ့ရအောင်ယူတော့မလဲဟယ်၊ ဘွဲ့ရတာ တောင်
စားပွဲထိုးဆိုတော့”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တာပေါ့။ ဘွဲ့ရတာ တောင် ကျွန်ပျူတာတို့ စကားပြောတို့တက်ဖို့ မပြောနဲ့ ဘွဲ့ယူဖို့တောင် မရေရာတာ....ဟား ဟား”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ဆင်းရဲသားတွေမှာ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ငါ နိုင်ငံခြား သွားလုပ်ချင်တယ်ဟာ”

“သေချာစဉ်းစားပြီးမှပြောနော်။ နိုင်ငံခြားမှာ လည်း ပင်ပန်းတာပဲဟဲ့။ နင် ဒီမှာတောင် ခွန်နဲ့အားနဲ့ မလုပ်နိုင်တာ ငထွဋ်ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ပိုက်ဆံများများရမယ် ဆိုရင်တော့အားတင်းပြီး လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒီမှာက ခွန်အားနဲ့လုပ်ရပြီးရတော့ တစ်ရက်အသုံးစရိတ်ပဲ။ မလုပ်နိုင်တဲ့နေ့ ငတ်ရမဲ့အဖြစ်။ ပိုလျှံတာ စုဆောင်းဖို့တော့ ဝေလာဝေး။ အဲဒါကြောင့် အကုန်နိုင်ငံခြားထွက်ကုန်ကြတာ။ ဟိုမှာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရတော့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်တယ်ဟ”

“နင် တော်တော်စိတ်အားထက်သန်နေတာပဲ။ ဆယ်တန်း အောင်စာရင်း ထွက်တဲ့ အထိတော့ စောင့်လိုက်ပါဦးဟာ။ အောင်စာရင်းထွက်ရင် နင့်ဆန္ဒအတိုင်း နိုင်ငံခြားထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့”

“ပြောသာ ပြောတာပါဟာ။ နိုင်ငံခြားမှာ သွားအလုပ် လုပ်ဖို့ကလည်း လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။ မလေးရှားသွားရင် ဆယ်သိန်းနီးပါးကုန်မယ်။ ထိုင်းမှာသွားလုပ်ချင်ရင်လည်း သုံးလေးသိန်းကုန်မှာ။ ငါ့မှာနေစရာမရှိလို့တောင် ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေရတာဟား ဟား။ မရှိလိုက် ပုံမှာ သူများနိုင်ငံသွား ကျွန်ခံဖို့တောင် စရိတ်မရှိဘူး”

“နင် သွားချင်ရင် ငါ ရအောင် ရှာပေးမှာပေါ့ ငထွဋ်ရယ်”

“နင်လည်း ငါ့ အတွက် ခေါင်းစားမနေနဲ့။ ထမင်းတော့ ငတ်မသေဘူး။

လောလောဆယ် ငါ ချောင်းထဲငါးသွားများ လိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်မနေပါနဲ့ဟာ။ ရတာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ မမျှားတတ်ဘဲ သွားထိုင်။
နေပူမိတာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

“မျှားရင်း မျှားရင်း မျှားတတ်သွားမှာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းက
မတတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ အလုပ်က သင်လိမ့်မယ်”

“တားမရလည်းသွား”

“မီးမွှေးထားလိုက်”

“ဝေးသေး”

ငထွဋ် ပြုံးစိစိနဲ့ ထွက်သွား၏ ။ မိငယ်ကတော့ ငထွဋ် နိုင်ငံခြားသွားဖို့
ပိုက်ဆံဘယ်လိုရှာပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

ငွေတိုင်းချေးစားသူ ဆိုတော့ ငွေတိုင်းချေးအခါက ချေးရင်တော့ ရမှာပဲ ဟု တွေးမိသည်။

အဒေါ်ရင်း တူရင်းပဲ။ ချေးမှာပါဟု တွေးမိသည်။ ငွေတိုင်းကို ငယ်စဉ်တည်းက မွေးစားခဲ့တဲ့ အဒေါ်ရင်းပဲ။ သူမလက်ပေါ်မှာ ကြီးလာခဲ့တဲ့ ငွေတိုင်းကို ယောက်ျားကြောင့် ဥပေက္ခာပြုထားရတာ လေ။

မိငယ် အကြော်ရောင်းရင်း ငွေတိုင်းအဒေါ် ခြံဘက်ကို စနည်းနာထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဒေါ်ယောက်ျားက မိငယ်ကို မြင်ကတည်းက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်.....

“ဟိုကောင်မလေး ငွေတိုင်း လွှတ်လိုက်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ အကြော်လာရောင်းတာပါ။”

“အေး.....ကြိုပြောထားမယ်နော်။ ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တော့ လာမလုပ်နဲ့နော်။ ငွေတိုင်းအတွက် ဘာမှတာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ သူ့ အဒေါ်ကို လည်း လာအပူ မကပ်နဲ့။ ဟိုမိန်းမလည်း တူ ကို ကျိတ်ပေးလို့ကတော့ ငါသိရင် မလွယ်ဘူးနော်”

“ကျုပ်က ဘယ်တုန်းက ဘာများပေးနေလို့လဲ။ ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေပြီး သူများကျွေးတာ ကပ်စား နေရတာ”

“သူ့ ဘာသာ ဘယ်လိုစားစား။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ ရေသာခို အချောင်လိုက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်စားနေတယ်”

“သူက ကျောင်းသားလေ။ အစကတည်းက ဘာမှလုပ်ခဲ့ရတာ မှ မဟုတ်တာ။ သူ ဘာလုပ်တတ်မှာ တုန်း”

“အဲဒီ တော့ မင်း က မင်း တူ အတွက် ဝမ်းနည်း နေတာ လား။”

မိငယ်လည်း မြန်မြန်ထလစ်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ငထွဋ် အဒေါ်ဆီက အကူအညီရဖို့ လမ်းမမြင်ပါ။

အဒေါ်ယောက်ျားက မိန်းမလို မိန်းမရ ဆန်ပါသည်။ အတွင်းစိတ် ပုပ်သော ယောက်ျား မျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း ယောက်ျားကို ကြောက်ရသည်။

မိငယ်တို့မှာလည်း လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာ ။ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ လက်မလှုပ်နိုင်ရင် ကြွေးတိုကြွေးစ ပတ်ပြီ။

မိငယ်တို့လို လက်လှုပ်လက်စား သမားတွေကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပိုက်ဆံ လေးငါးသိန်း မယုံကြပါ။ အတိုးပေးမယ် ဆိုရင်တောင် ချေးပေးမယ့်သူမရှိ ပါ။

မိငယ်တို့သား အမိမှာ ပိုက်ဆံတာဟူ၍ အမေဝတ်ထားတဲ့ နားကပ်လေးတစ်ရန်နဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံဝိုင်းလေးပဲ ပိုင်သည်။ မိငယ် နားပေါက်မှာတောင် နားကပ်မရှိ။ အဝတ်ကလေးကို ခပ်ကျစ်ကျစ်လိပ်ပြီး နားမှာတပ်ထားသည်။ နားပေါက်မဝိတ် အောင်ပါ။

အမေကတော့ အဖေပေးထားတဲ့ မင်္ဂလာဦးနားကပ်လေးကို မိငယ်ကို ပေးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိငယ်က မယူရက်။ အဖေမရှိတော့တဲ့ ဘဝမှာ ဒီနားကပ်လေးက အမေ့အတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး အဖေ့ကိုယ်ပွားလေးနေမှာပါ။

ဒါ့ကြောင့် မိငယ် အမေ ပေးတာတောင် မဝတ်ရက် တာပါ။

မိငယ်တို့မှာ ဘယ်လို အခက်အခဲပဲရှိရှိ အမေ့နားကပ်လေးကိုတော့ မထိခဲ့ကြ။

အိမ်ဝိုင်းကိုတော့ ပေါင်ခွဲဖူးသေး၏ ။ ဒါပေမဲ့ ငွေနည်းနည်းနဲ့ ပဲ ပေါင်ခွဲဖူးတာမို့ မကြာခင်ပဲ ပြန်ရွေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ခုလည်း.....

တကယ်လို့သာ ငွေလို့ရင် ဒီဝိုင်းလေးပဲ

မျက်စောင်းထိုးရမည်။

သူမ ငွေကို ဘာလို့များ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေ ပါလိမ့်နော်။

ငွေ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့က ငွေထက်ပို၍

ရင်ခုန်နေတာ မိငယ်ပါ။ ငွေက အောင်စာရင်းတောင် သွားမကြည့်။

မိငယ်တို့ရွာမှာ အထက်တန်းကျောင်းမရှိ၍ တစ်ဖက်ရွာမှာ ရှိတဲ့

အထက်တန်းကျောင်းခွဲမှာ သွားတက်ရပြီး စာမေးပွဲဖြေတော့ မြို့ပေါ်က

အထက်တန်းကျောင်းကြီးမှာ သွားဖြေရသည်။

အောင်စာရင်းထွက်တော့လည်း မြို့ပေါ်ကကျောင်းမှာ

သွားကြည့်ရသည်။

ငွေက အောင်စာရင်းတောင် သွားမကြည့်၊ မိငယ်က

သွားကြည့်ရသည်။ ငွေက ပထမတော့ အေးစက်စက်

တကယ်အောင်စာရင်းထွက်တော့ ရင်တုန်ကာ သွားမကြည့်ရဲတော့ မိငယ်ကို

သွားကြည့်ခိုင်းသည်။

ငွေ စာမေးပွဲအောင်ပါသည်။ ဂုဏ်ထူးဘာညာ မပါပေမယ့်

အောင်ပါသည်။

မိငယ်ဆို မသေချာမှာစိုး၍ နှစ်ခါ သုံးခါ ပြန်ကြည့်သည်။

သူများတွေကိုလည်း မေး၏ ။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ဆိုတာ တစ်ခါမှ

မကြည့်ဘူးတာ။ မှားမှာစိုး၍ ကျောင်းက ဆရာမတွေကိုလည်း

သေချာသွားမေးရသေးသည်။

သေချာသွားတော့မှ မိငယ် ထခုန်တာ။ မြို့ကနေ ရွာကို စက်ဘီးစီးပြန်ရတာ ၊ မိငယ် ရွာကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါက်ဝမှာ ငထွဋ်ကလည်း မိငယ်ကို ထွက်မျှော်နေသည်။

“မိငယ်....ငါ အောင်လား”

“အေး.... အောင်တယ်၊ နင် အောင်တယ် ငထွဋ်ရဲ့၊ နင် ဆယ်တန်း အောင်ပြီဟဲ့”

“ဟား”

ငထွဋ် တစ်ယောက် ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ကျွမ်းတွေ ထိုးတော့သည်။ ကပ္ပိယကြီးကလည်း ပြေးထွက်လာကာ ဝမ်းသာအားရ။

ဆရာတော်တောင်.....

“ဟဲ့....ကျောင်းဝမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ သွားကြည့်စမ်း”

ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် ပြေးလာပြီး ဆရာတော် ဆီ ပြန်ပြေးကာ လျှောက်၏ ။

“ကိုကြီးငထွဋ် စာမေးပွဲအောင်လို့တဲ့ ဘုရား”

“ဟေ....ငထွဋ်ကို ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ သွားခေါ်စမ်းကွာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ငထွဋ်နှင့်အတူ ကပ္ပိယကြီးရော မိငယ်ပါ ပါလာ၏ ။

“မင်း ဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆို ငထွဋ်”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“အိမ်း....ဝမ်းသာသကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲကွ”

“တပည့်တော် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ချင်တယ် ဘုရား”

“ဟေ”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်မှာ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့လည်း

အင်အားမရှိဘူး ဘုရား။ ကျောင်းတက်ပြီး ဘွဲ့ရလို့လည်း အလုပ်ကောင်းရဖို့က မလွယ်ပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် သတင်းစာထဲ ဖတ်ရတာ တော့ ဆယ်တန်းအောင် ဘွဲ့ရတွေအတွက် ကွန်ပျူတာမှမတတ်ရင် စားပွဲထိုးနဲ့ ခြံစောင့်ရုံပဲ ဘုရား”

“ဟေ.....ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့”

“အမှန်ပါ ဘုရား။ အရင်ကဆို ဘွဲ့ရရင် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့် ရွာမှာ

ကျောင်းဆရာ ပြန်လုပ်လို့ ရသေးတယ်။ ခုကျတော့ ပညာရေးကောလိပ်ဆင်းတဲ့သူကိုပဲ ခန့်တော့ ရွာမှာလည်း ဘွဲ့ဘေးထိုင်ပဲ ဖြစ်နေမှာ ဘုရား”

“ဟေ....မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“တင်ပျံ ဘုရား။ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သူတွေရဲ့

နောက်မြီးပါ ဘုရား။ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး သင်တန်းတွေ ထပ်တက်နိုင်မှ တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်မှာပါ ဘုရား”

“ဟေ....တယ်ဆိုးပါလားကွယ်။ မင်း နိုင်ငံခြားသွားတော့ရော”

“နိုင်ငံခြားသွားဖို့က အေဘီစီဒီ သိရုံလောက်နဲ့ တစ်လ

သုံးလေးသိန်းတော့ ပြန်ပို့နိုင်ရယ် ဘုရား”

“ဒကာလေးမှာ ပြန်ပို့စရာမှ မရှိဘဲကွာ။ သွားဖို့လိုလို့လား”

“တပည့်တော် မိငယ်ကို ပြန်ပို့မှာပါ ဘုရား”

“ဪ”

“တင်ပို့ ဘုရား။ မိငယ်က အကြော်ရောင်း၊ ဆေးလိပ် လိပ်ပြီး တပည့်တော်ကို ကျောင်းစရိတ်ထောက်ခံတာပါ။ ဘုရား။ မိငယ်တို့ကသား အမိကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ပါ ဘုရား”

“အေး.....ကျေးဇူးသိတတ်တာကလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရင် ပိုက်ဆံကုန်တယ်ဆို”

“တင်ပို့ ဘုရား၊ လောလောဆယ်တော့ တပည့်တော်သွားဖို့ ပိုက်ဆံအရင်ရှာရမှာ ဘုရား”

“အင်း....လောကီပူထဲ ဝဲဂယက် လည်ချင်တုန်းပဲကိုး။ ဒကာလေး ကျောင်းဆက်တက်ချင်ရင်တော့ ဘုန်းကြီးက ထားပေးမလို့”

“မတက်တော့ပါဘူး ဘုရား”

မိငယ်တို့သားအမိက ငထွဋ်ကို ကျောင်းဆက်တက်စေချင်သည်။ ဆရာတော့က ထားပေးမယ် ပြောသည်လေ။

ထားပေးမယ့်သူ ရှိရက်နဲ့ ကျောင်းဆက်မတက်တာ မျိုး မဖြစ်စေချင်။

ကပ္ပိယကြီးကလည်း တိုက်တွန်းသည်။ သို့သော် ငထွဋ်က ခေါင်းမာသည်။

နိုင်ငံခြားပဲသွားချင်နေသည်။

နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် ရရာအလုပ် လုပ်ရင် ပိုက်ဆံရှာနေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူရတဲ့ တစ်နေ့နှစ်ထောင်လောက်နဲ့ သူ နိုင်ငံခြားသွားဖို့
ဘယ်လိုစုနိုင်မှာလဲ။

သူ့ အဒေါ်ဆီလည်း သူ သွားမပြောချင်။ မရှိရင် သူစိမ်းဆီမှာပဲ
အောက်ကျခံမည်။

ယောက်ျားကို ကြောက်ပြီး သူ့ ကို ပစ်ထားတဲ့ အဒေါ်ကို သူ အကူအညီ
မတောင်းချင်။

တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားရောက်ပြီး ဟိုမှာ တစ်လတောင်
အလုပ်လုပ်ပြီးတာနဲ့ ပိုက်ဆံပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့သူလို အခြေအမြစ်မရှိတဲ့
သူမျိုးကို ပိုက်ဆံထုတ်ချေးမယ့်သူ မရှိပါ။

နောက်ဆုံး မိငယ်က မနေသာဘဲ ခြံဝိုင်းလေးကို ပေါင်နှံပေးဖို့
စဉ်းစားရသည်။ ပေါင်ရမယ်ဆိုတော့လည်း တခြား သူဆီမှာ မဟုတ်။ ငွေ
အဒေါ်ဆီမှာပဲ ပေါင်ရမှာပင်။ ရွာမှာငွေတိုးနဲ့ ထုတ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ငွေအဒေါ်ပဲ
ရှိတာလေ။

ငွေနဲ့ အမေ့ကိုပါ တိုင်ပင်ပြီး ခြံဝိုင်းပေါင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အမေ့ကို အရင်တိုင်ပင်ရသည်။ အမေတော့ လူကြီး ပီပီ
ပူပန်စိတ်ဖြင့်.....

“သမီးရယ်.....ကြည့်လည်းလုပ်ဦးအေ့။ သူက ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်။
ဟိုရောက်သွားပြီး မလုပ်နိုင်မှ အမေတို့ဝိုင်းလေး သူ့ အဒေါ်ဆီမှာ
ဆုံးနေပါဦးမယ်လေ”

“သူ့ကို သေချာမေးပြီး မှ လုပ်ပေးရင်ရော အမေ”

“သမီးက လုပ်ပေးချင်ရင်တော့ အမေ မတားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့
သေချာ မေးကြည့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ငထွဋ်ကို ပြောပြတော့ ငထွဋ်က.....

“နင်တို့ခြံကို ပေါင်ပေးတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိငယ်ရာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ အဒေါ်ဆီမှာ ငါ့အတွက် ပေါင်ပေးတာကျတော့ သဘာဝ မကျဘူးဟ”

“မကျလည်း နင့် အဒေါ်ဆီကလွဲရင် တခြားပေါင်စရာလူမှ မရှိတာဟဲ့”

“ငါ စဉ်းစားဦးမယ်ဟာ”

“အေး....စဉ်းစားပေါ့။ နင်သွားချင်ရင်တော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်”

“ငါ အားနာတယ်ဟာ”

“အဲဒါဆို ဆရာတော့ကျောင်းထားပေးတာကို နင် လက် ခံလိုက်”

“ဟင့်အင်း....ငါ ကျောင်းတော့ ဆက်မတက်ဘူး”

မိငယ်က ငထွဋ်ကို ဘာမှ မတိုက်တွန်းဘဲ စောင့် ကြည့် နေလိုက်သည်။

အမေကလည်း ဘာမှမပြော။ အမေသည် သမီးဖြစ်သူရဲ့ရင်ထဲကို မြင်နေသည်။ သမီးရင်ထဲမှာ ငထွဋ် အတွက် စေတနာတွေနဲ့ ပြည်လျှံနေပါသည်။

အကြော်ရောင်း၊ ဆေးလိပ် လိပ်တဲ့ထဲက ထောက်ပံ့ခဲ့ရုံတင် မကဘူး။ တစ်ခုတည်းသော ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည့် ခြံဝိုင်းလေးကိုပင် ပေါင်ပေးချင်နေသည့် မိငယ်ရဲ့ ရင်ထဲကို မွေးထားတဲ့ အမေက လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

“ဒေါ်လေး”

“ဟော....မိငယ်၊ လာလေ”

ဒေါ်လေးယောက်ျား မရှိ၍ တော်သေး၏။

“ဒေါ်လေး”

“ပြော မိငယ်၊ ငထွဋ်အကြောင်း ပြောမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး။ ငထွဋ်ကိစ္စပေမယ့် ဒေါ်လေးကို ပြောမှာက မိငယ်တို့ကိစ္စပါ”

“ဘာများလဲ မိငယ်။ နင့်ဦးလေး မလာခင် မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ”

“ဒီ.....ဒီလိုပါ ဒေါ်လေး၊ မိငယ်တို့ အိမ်ဝိုင်းလေး ပေါင်.....
ပေါင်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ပေါင်မှာလဲ”

“တကယ်တော့ ငထွဋ် ထိုင်းကို အလုပ်သွားလုပ်ဖို့အတွက်
စရိတ်မရှိလို့ပါ ဒေါ်လေး။ သူ့ကို စရိတ်ပေးဖို့”

“ငထွဋ် ထိုင်းသွားဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လောက် လိုလို့လဲ”

“ငါးသိန်းလောက်ပါ ဒေါ်လေး”

“အဲလောက်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်လေးယောက်ျားကို မပြောဘဲ ပေးလို့
မရဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး ဆိုရင်တော့ ဒေါ်လေး ကျိတ်စုထားတာလေးနဲ့
ကူညီလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးရယ်....ဒေါ်လေးတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်မခံပါနဲ့၊ မိငယ်ပဲ ငထွဋ်
ကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးမယ်။ ဒေါ်လေးကသာ ခြံလေးကို အပေါင်ခံပေးပါနော်”

“အေး....အဲဒါတော့ ဒေါ်လေး ဖြစ်အောင်ကူညီမယ်။ တကယ်ဆို

ဒေါ်လေးတူကိစ္စအတွက် ခြံကိုအပေါင်ပစ္စည်း အဖြစ် မယူချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးအနေအထားက လည်း မိငယ် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ ခြံကို အပေါင်ခံပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဆို မိငယ် တစ်ခါတည်း ယူသွားလို့ ရမလား ဒေါ်လေး။”

“လောလောဆယ်တော့ မရသေးဘူး။ ညည်းဦးလေးပြန်လာမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပေးရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညနေစောင်းလောက် လာယူလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး။”

ပြန်သွားသော မိငယ်နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ ဒေါ်လေး ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြန်လာတော့ မိငယ် လာသွားသည့် ကိစ္စ ပြောပြရသည်။

“မင်းတူ အတွက် မိငယ် က ဒီလောက်တောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ စီစဉ်တာလား”

“ထင်ရာ စွတ်ပြော မနေနဲ့။ မိငယ်က တကယ်ခြံလာပေါင်တာ”

“ပြီးရောလေ....ပစ္စည်းပေါင်က သိတဲ့အတိုင်းပဲနော်။

လေးလအတိုးအရင်း ဘာမှမလာရင် သိမ်းမှာ။ အဲဒါကို ရွာလူကြီးတွေနဲ့ သက်သေထားပြီး စာချုပ် ချုပ်နိုင်ရင်တော့ ချေးပေါ့ကွာ။ အတိုးစားရတာ ပေါ့....ဟား ဟား”

“ဒါက ကျုပ် တူကိစ္စလေ”

“ဟေ....နင်တူ မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နားမလည် ဘူး၊ စီးပွားရေးက စီးပွားရေးပဲ”

“ရှင် ကျုပ်တူကို တော်တော်မသဒ္ဓါတာပဲ။ တကယ်ဆို ကျုပ်တို့ မယူခင်ကတည်းက ကျုပ်က စီးပွားရှိပြီးသား။ ကျုပ်တူကို ဒီလောက်ပေးလိုက်တော့လည်း ဘာဖြစ်မှာလဲ။ မပေးနိုင်ရင်တောင် အပေါင်ပစ္စည်းမယူဘဲ အတိုးမဲ့ချေပေးသင့်တယ်”

“နင့်တူကို ဒီလောက် ချစ်နေရင် ဘာလို့ ယောက်ျားယူသလဲ။ အခု ကိုယ့်လင် ကိုယ့်သားကို အရေးမစိုက်ဘဲတူကို အလွမ်းသည်နေတာလား။ နင်ပါတဲ့ စီးပွားက နင် နဲ့ ငါ တစ်ဝက်စီ ပိုင်သွားပြီ။ အဲဒီ ငါတို့ ပိုင်တာတွေက ငါတို့သားသမီးရင်းချာအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နင့်ဝမ်းမနာ သားကိစ္စ လာမပြောနဲ့”

“ဘယ်ပြောမလဲ။ ရှင်က ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် ဆိုတော့ ကျုပ်ဘက်က တူတစ်ယောက်ကို မကြည်ဖြူ နေတာ”

“ဟာ.....ဒီမိန်းမ.....ကဲဟာ.....ကဲ.....အဲဒါ ငါ့ကို ပြောဦး”

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ စကားနဲ့ပြောနေရင်းက ဒေါ်လေး ရဲ့ ယောက်ျားက ဒေါ်လေးကို ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်ပါတော့သည်။

အရိုးကွဲ အောင်ရိုက်မှ အသည်းစွဲအောင်ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝ လုံးဝ လက်မခံပါ။ သောက်စားမူးရူးပြီး ရိုက်နှက်တာခံရတဲ့ မိန်းမကို လင်ဆိုးမယား တဖားဖားတဲ့။

ဒေါ်လေးယောက်ျားလို မသောက်မစား မမူးရူးဘဲ သိစိတ်ရှိရက်နဲ့ စိတ်ပုပ်ပြီး ယုတ်မာတာမျိုးကို ကျတော့ ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမလဲ။ မမူးဘဲ ရိုက်နှက်တာက ပိုနာပါ၏ ။

မိငယ်တို့သား အမိ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ဒေါ်လေး မျက်နှာမှာ
အညိုအမည်းတွေနဲ့ပါ။ ဒေါ်လေးယောက်ျားက ရပ်ရွာ လူကြီးတွေကို
သက်သေလက်မှတ်ထိုးဖို့ မျက်နှာပြောင်စွာနဲ့ပဲ သွားခေါ်သည်။

“ဒေါ်လေး အဆင်ရော ပြေရဲ့လား။”

“ပြေပါတယ်အေ။ ညည်းခြံကို အတိုးနဲ့အပေါင်ခံရတာ ကိုပဲ
စိတ်မကောင်းတာ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ ကျွန်မတို့ကို ထည့်မတွက်နဲ့၊ ဒေါ်လေးတို့
အိမ်ထောင်ရေးပဲ အဆင်ပြေအောင်နေပါ”

ငတွဋ် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ မိငယ်တို့ခြံကို ဒေါ်လေးထံတွင်
ပေါင်မှန်းသိတော့ သက်သေလုပ်ဖို့ လိုက်လာသည့် လူကြီးတွေတောင်
အံ့ဩကုန်သည်။ ပိုဆိုးတာက ဒေါ်လေးမျက်နှာမှာ အညိုအမည်းစွဲလို့။

ဒေါ်လေးယောက်ျားကတော့.....

“နင်တို့ လေးလအတွင်း အတိုးအသတ်နိုင်ရင် အဆုံးဆိုတာ
သိတယ်နော်။ အတိုးရော အရင်းပါ မြန်မြန်ဆပ်။ အဆပ် နိုင်ရင်တော့ ငါက
အားနာနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခြံကို သိမ်းမှာ”

ရွာလူကြီးတွေလည်း ဒေါ်လေးယောက်ျားကို အမြင်ကတ်ကုန်ကြသည်။
ဒေါ်လေးက အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ အမေနဲ့ မိငယ်လည်း ပိုက်ဆံငါးသိန်းယူပြီး
ထပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုသတင်းက တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား၏ ။ ဒေါ်လေး ခမျာလည်း

စိတ်ဆင်း ရဲ ရှာမှာပါ။

ငထွဋ်က.....

“စိတ်ချ မိငယ်။ ငါ ဟိုရောက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံချက်ချင်းပို့မှာ”

ဒါပေမဲ့ ကပွဲယကြီးနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေ တိုင်ပင်ကြပြီး ငထွဋ်ကို ခေါ်တွေ့သည်။

“ငထွဋ်.....မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ဘကြီးတို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီး”

“အေး.....မင်းအဒေါ်တောင် မချေးနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို မိငယ်က ခြံနဲ့ အိမ်ပေါင်ပေးတယ်။ တကယ်လို့သာ မင်းတစ်ခုခု ဖောက်သွားရင် မိငယ်တို့သားအမိတော့ ဘဝပျက်ပြီ”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို ပိုက်ဆံအမြန်ဆုံး ပြန်ပို့မှာပါ ဘကြီး”

“အေး.....ဒါက မင်း ခုနေပြောတဲ့ စကားလေကွာ။ နောက်မှ ဘယ်လိုအကြောင်း ပေါ်လာမလဲဆိုတာ မမှန် နိုင်သေးဘူးလေ”

ဘကြီးက ကွမ်းတစ်ပျစ် ထွေးလိုက်ပြီးမှ.....

“ဘကြီးတို့ သဘောကတော့ကွယ် မင်းတို့လူငယ်တွေ လက်ခံနိုင်ရင် မင်းနဲ့ မိငယ်ကို နေရာချပေးချင်တယ်။ ဒါက အလုပ်သင့်ဆုံးလို့ ဘကြီး ထင်တယ်။ ဒါ မင်းကို အရင်ခေါ်ပြောတာ။ မင်းသဘောတူရင် မိငယ်ကို ဘကြီးတို့ ကြောင်းလမ်းပေးမယ်”

ငထွဋ် ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။ သူ မိငယ်ကို ခင် ပါသည်။

သံယောဇဉ်လည်း ရှိပါ၏ ။ ဒါပေမဲ့ မိငယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

အကူအညီလည်းယူ။ လူကိုလည်းယူ ဆိုတာမျိုးကြီး မဖြစ်ချင်ပါ။
ဖြစ်နိုင်ရင် သူ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပိုက်ဆံရှာ။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ မိငယ်ကို
ယူချင်ပါသည်။ ဒါက သူ့ဆန္ဒပါ။ လူကြီးတွေကတော့ သူမသွားခင် ယူစေချင်ကြပုံပဲ။
ငြင်းချင်တာတောင် ငြင်းရခက်သည့် ဘဝမို့ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ဘယ်လိုလဲ ငထွဋ်။ ဘကြီးတို့ပြောတာကို လက်ခံတယ် မို့လား။”

သူ့ခေါင်းက ဆန္ဒမပါဘဲ အလိုလို ညိတ်ဖြစ်သွား၏ ။

“အေး.....ဒီလိုမှပေါ့ကွာ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူနဲ့မိငယ် ရပ်ရွာက အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ပုဆိုးတန်းတင်
အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာတော်ကျောင်း ဆွမ်းချိုင့်ပို့ ပြီး ရပ်မိရပ်ဖ တွေကို
ထမင်းဖိတ်ကျွေးကာ အသိမှတ်ပြုလိုက်ကြပါသည်။

သူတို့မှာ မင်္ဂလာဆောင်စရာ ပိုက်ဆံမှမရှိတာလေ။

ငထွဋ် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ မြို့ပေါ်က ပွဲစားတစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ရသည်။

ထိုပွဲစားက ငထွဋ်ကို ဆီသွပ်ဘူးစက်ရုံမှာ လုပ်ရမည်ဟု
ပြောကာခေါ်သည်။ မက်လောက်စရာ လစာရမည်ဟု မစားရဝခမန်း
သိမ်းသွင်းသည်။

ငထွဋ်နဲ့ မိငယ်တို့မှာ ပွဲစားစကားကိုယုံပြီး လေလဲ
တိုက်အိမ်ဆောက်ကာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“မိငယ် နောက်ဆို နင်က သူဌေးမကြီး ဖြစ်သွားမှာဟ။ ငါ ရသမျှ နင့်ကို

ပြန်ပို့မှာပါဟာ”

“ရပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကို ငါ ကူညီခဲ့တာ ဘာပြန်ရပါစေ၊
ညာပြန်ရပါစေဆိုတဲ့ အတ္တမပါဘူး။ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး”

“ငါ နင့်စိတ်ကို သိပါတယ် မိငယ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု နင်က ငါ့ မိန်းမ
ဖြစ်နေပြီ။ ငါရှာသမျှ နင့် အတွက်ချည်းပဲ။ တကယ်ဆိုရင် ငါက နိုင်ငံခြားက
ပြန်လာမှ နင့်ကိုယူချင်တာ။ တခမ်းတနား မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ယူချင်တာ။
ခုလိုယူလိုက်ရတာ ကိုတောင် အားနာနေတာ”

“တကယ်က သစ္စာရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ဘယ်လိုပဲ လက်ထပ်ရပါစေ။
သစ္စာမရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုရင် အလကားပဲလို့ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါက လုပ်ပေးချင်တာလေဟာ။ ပြီးတော့ ငါ သစ္စာရှိမှာပါ။ နင်
တစ်ခုပဲမှတ်ထား။ ငါဘာလုပ်လုပ် နင့် အတွက်ပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ငထွဋ်ရယ်”

ငထွဋ်နဲ့ မိငယ်တို့ဟာ လူကြီးတွေကြောင့် လက် ထပ် ဖြစ်ကြတာဖြစ်ပြီး
တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် အချစ်အကြောင်း အပြောဖြစ်ကြပါ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ကို ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။

မိငယ်အမေက ငထွဋ်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသဖြင့်
ငထွဋ် ပျော်ရွှင်နေပါ၏ ။ နဂိုတည်းက မိခင် မေတ္တာငတ်နေ တဲ့သူမို့ အမေမေတ္တာနဲ့
တွေ့တဲ့အခါ ငထွဋ် အရမ်းကို ပျော်ရွှင်နေခဲ့တာပါ။

ဟင်း မကောင်းပေမယ့် မိသားစုထမင်းဝိုင်းက စား လို့ မြိန်လှပါသည်။

သူတို့ရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ အကြော်အကြေတစ်ခွက်တော့ အမြဲပါသည်။

အကြော်ရောင်းတဲ့သူ ဟာ ဘယ်တော့မှ အကြော်ကောင်း မစားရပါ။
အကောင်းလေးတွေကို ရောင်းပြီး အကျိုး အကြောင်းလေးတွေကိုပဲ

အမြဲစားဖြစ်ပါသည်။

သူတို့လက်ထပ်ပြီး တစ်လအကြာမှာပဲ မြို့ပေါ်က
ပွဲစားရောက်လာသည်။

ငထွဋ် မြဝတီကနေ ထိုင်းကိုသွားရမည်တဲ့။ မြဝတီမှ ထိုင်းသူဌေး
လာခေါ်တာကို စောင့်ရမတဲ့။

မြဝတီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရလဲ ဆိုတော့ နှစ်ပတ်
ဒါမှမဟုတ် သုံပတ်က အကြာဆုံးပဲတဲ့။

အကျိုးဆောင်ခကိုတော့ မြဝတီသွားမည့်ကာ ပေါ်တက်ကတည်းက
ပေးလိုက်ရသည်။

ပွဲစား အပြောကတော့ မြဝတီမှာ တည်းစရာအိမ်ရှိသတဲ့။ ထိအိမ်မှာပဲ
တည်းရ စားရမတဲ့။ စားစရာ ထမင်းလည်း သုံးနပ် အပြည့်ကျွေးမည်ဆိုပဲ။ ဒါတောင်
မိငယ်က ငထွဋ်ကို သုံးစရာ၊ စွဲစရာလေး ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။

ပွဲစားက ပိုက်ဆံတောင် မယူခိုင်း၊ မြဝတီမှာက
စားတည်းငြိမ်းနေရမှာဖြစ်ပြီး ထိုင်းသူဌေး လာခေါ်တဲ့ အခါ ထိုင်း ဘက်မှာ သုံးဖို့
ကြိုတင်လစာ ထုတ်ပေးမတဲ့။ ပိုက်ဆံထည့်သွားစရာတောင် မလိုဘူးတဲ့။

မိငယ်တို့မှာ ပွဲစားကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့
ထိုင်တောင်ကန်တော့ချင်သည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြောအောင်လုပ်ပေးလို့လေ။

ငထွဋ်ကို မြဝတီသွားတဲ့ကားပေါ် လိုက်ပို့ရင်း အမေရော မိငယ်ပါ
မျက်ရည်ကျသည်။ ငထွဋ်က အမေ့ကို ကန်တော့ တော့ အမေက မျက်ရည်ကျသည်။

“ငါ့သားလေး အစစအရာရာ အဆင်ပြောပါစေ။ ဘေးကင်း ရန်ရှင်းပြီး ဘုန်းကြီးသက်ရှည်ပါစေကွယ်။ သားရတနာသုံးပါး မမေ့နဲ့ကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အမေ”

မိငယ်ကတော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ပဲကျ နေသည်။ ငထွဋ်က.....

“မိန်းမ ငါ ပိုက်ဆံပို့လိုက်ရင် အကြော်မရောင်းနဲ့တော့။ ဆေးလိပ်လည်း မလိပ်နဲ့။ ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ဆို ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ကြားလား”

“ငထွဋ်ရယ်”

“ငါ နင့်အတွက် သွားတာနော်။ နင့်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ငါပြန်လာမှာ”

“ဟင့်အင်း.....ငါ အကြာကြီး အခွဲနိုင်ဘူး။ မချမ်းသာရင် နေပါစေ ငထွဋ်ရယ်။ အကြာကြီးမနေပါနဲ့”

“မိန်းမရယ်”

“ယောက်ျား...နင် ငါ့ကို သစ္စာရှိပါနော်”

“စိတ်ချ မိန်းမ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ နင်ပဲ ရှိတယ်။ ငါဘာလုပ်လုပ် နင့် အတွက် လုပ်တယ်ဆိုတာ ယုံထား။ ငါသွားမယ်။ နင့်ကို ငါ စိတ်ချသလို ငါ့ကိုလည်း စိတ်ချ မိန်းမ”

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်”

“အင်းပါ”

“ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး”

“အေးပါ”

“မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

“သွားတောင် မသွားရသေးဘူး မိန်းမရယ်”

ကားပေါ်တက်မလို့ ပြင်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းလာကာ မိငယ်ပခုံးကို ဖက်ပြီး.....

“ပြောစရာကျန်သေးလို့။ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် မိငယ်”

မိငယ် ရင်ခုန်နေတုန်းမှာပဲ သူ ကားပေါ်ရောက်သွားပြီး။ မိငယ်လည်း

သူ့ကို ပြောစရာ ကျန်ပါသေးသည်။ ကားက စထွက်သွားပြီ။

